В мороці неладу, в пітьмі підлот —
Ваші пісні молодечі,
Льот ваш орлиний, нестримливий льот,
Льот крізь вітри і хуртечі!

Що там, що вперше з рушницею ти,
Що там, що тому п’ятнадцять,—
Так хороше вам на ворога йти,
Співом гучним захлинаться...

Хай вам вітри вибігають на шлях,
Просять вернути, голосять,—
"Щоб наша доля..." — лунає в полях,
"Щоб краще в світі жилося!.."

Хай ще зловісніше тьмариться рань,
Голови юні тим вище...
Як на параду, йдете ви на брань,
В простори гроз, як на грище.

... Стрінулись. Казять ворожую злість
Ваші розгукані стріли...
Псами б на вас позривалися змісць
Тріскотні вкрай скоростріли!

Лавами — ворог... Ось кинувся він,
Котить на ваші окопи...
О, вже не лежачи і не з колін
Лити крицеві окропи,—

Виросли враз ви, немов на наказ...
Тільки чому це, орлята,
Тільки чому ця тривога у вас?
Чом заніміла гармата?

Чом’ це щодруга рушниця — німа,—
Голосу бракло у зброї?
— "Дайте набоїв!" Набоїв — нема.
В полі далеко набої.

Сталі не стало. Зостався кристаль.
Як з кристалем проти сталі?
Люто співає ворожая сталь,
Б’є — розбиває кристалі.

Сніже, таж в нього нема голови,—
Нащо йому підголов’я?
...Як захлиналися співами ви,
Так захлинулися кров’ю.

О, ви уміли за Неї лягти,
Мужньо лягти і діточо,
Вміли холодную млу пропекти
Жаром багряних сорочок!

Ваша загуба за Весну ясну,
Ваші зарубані весни —
Громом в німоти байдужжя і сну,
Криком кривавим — воскресни!

Сходять нам ваші невгасні сонця,
Дзвонять серця ваші вічні,
Ваші квітневі, травневі серця,
Квітні, посічені в січні...

У клекотінні — святі корогви,
Клекоту повні — прапори...
Ми під кипінням їх радо, як ви,
В буряні рушим простори,

Радо на сурмний задуднимо зов
Ми по шляху грозовому,
Тому крутому, що з Крутів пішов,
Непереможному тому,—

І коли кинем на ворога час
Незагладимої скрути,
Взнає він добре, про віщо для нас
Крикнули кровію Крути.

Прага, 1933